

Si callem, semblarà que atorguem

En un article publicat a l'*Avui*, la Pilar Rahola feia uns comentaris molt lúcids sobre determinats aspectes de la demagògia barata. Ens feia notar que els esforços campions que combaten el nacionalisme català no van dir ni un mot sobre el nacionalisme espanyol, cosa que hauria estat molt oportuna a propòsit de la celebració de la Fiesta de la Hispanidad.

Una festa, és difícil d'oblidar-ho, que en temps de volada imperialista se'n deia Fiesta de la Raza. En parlar de celebracions, ve a tomb de tenir present que els nostàlgics dels jous i de les fletxes, dels qui volen acostar-se a Déu a través de l'imperi, van commemorar la seva diada amb tota llibertat, a ple aire, una cosa que quan manen ells no permeten mai als seus súbdits que pensen d'una altra manera.

Pel que fa a la qüestió del racisme, aviat semblarà –si no reaccionem– que els catalans som un poble repugnantment racista. Ens passarà allò d'haver de pagar la beguda després de suportar noses al front. Arribaran a convèncer-nos (i sobretot, convèncer els altres) que la situació dels africans al Maresme és pitjor que la dels negres de Sud-àfrica.

El cas és que de races n'hi ha una colla i que totes mereixen el mateix respecte. Però és una qüestió biològica, antropològica, física i etnològica que no es pot despatxar amb quatre al·legats pamfletaris, més que res inspirats en les ganes de demostrar que els catalans som mala gent. Una intenció que ens podria convertir a nosaltres en l'objectiu d'un racisme que ens ha de resultar encara més fastigós.

Jo crec, i ho he escrit en més d'una ocasió, que es confonen deliberadament les cultures i els costums amb les races. En alguns casos, amb malícia, per justificar situacions d'opressió política en les quals s'inverteixen els termes i les víctimes es volen presentar com a víctimes. Si aquesta tergiversació es fa des d'aquí, per gent nostra, el mal que ens fem és doble.

La Ley de extranjería no l'hem fet nosaltres i tenim molt poques possibilitats de canviar-la. Sense comptar que, massa sovint, ens han fet sentir estrangers a casa nostra.

Pere Calders